

Referèndum d'Octubre

Anàlisi de conjuntura i tàctica comunista

Web: www.cridacomunista.org

Correu: cridacomunista@gmail.com

Twitter: @CridaComunista

FB: /CridaComunista

SUMARI

- **PRESENTACIÓ [4]**
- **LA CRISI DEL CAPITALISME I L'IMPERIALISME [5]**
- **LA LLUITA ACTUAL I L'EXERCICI DEL DRET A LA LLIURE DETERMINACIÓ [15]**
- **LA CRISI DEL RÈGIM DEL 78 [18]**
- **DOCUMENT CONSTITUENT DE LA CRIDA [19]**
- **MANIFEST DE COMUNISTES PEL SÍ [25]**
- **OFERTA FORMATIVA [28]**

Qui som?

La **Crida Comunista** és una plataforma d'unificació comunista, un moviment de confluència que pretén agrupar i organitzar els i les militants comunistes d'arreu el país i de procedències diverses a través del debat i l'acció, amb l'objectiu últim de constituir el Partit proletari català entre totes, un Partit capaç de garantir la influència de la proposta emancipadora dins de la classe obrera i convertir-la en classe dirigent.

Sabem que la formació d'aquest partit exigeix una implantació, elaboració política i capacitat de direcció de la lluita de classes en tot el país que per ara nosaltres no tenim. No preveiem que aquest partit hagi de crear-se a partir del nostre únic desenvolupament, sinó des del creixement i la cooperació de diferents nuclis i organitzacions comunistes que avui encara tenen un abast limitat.

Perquè el partit proletari català sigui un fet, és imprescindible comptar amb un nombre important de militants, sortits de la lluita obrera i popular, amb un coneixement sòlid del socialisme científic. Per contribuir-hi, volem posar en marxa diversos mitjans per a l'estudi i difusió del marxisme-leninisme i la reivindicació de la memòria-històrica revolucionària, que sumarem a altres mitjans i iniciatives ja existents.

Això i molt més és la Crida Comunista, una eina d'unificació i combat pel Socialisme i l'alliberament social i nacional a la nostra terra!

Contacta amb nosaltres

Ens pots trobar als següents mitjans...

Web: www.cridacomunista.org

Correu: cridacomunista@gmail.com

Twitter: @CridaComunista

Facebook: /CridaComunista

Durant un llarg període, la classe obrera catalana es desentengué de la qüestió nacional. Va creure, admetent sense cap reflexió, les afirmacions doctrinàries dels socialistes i anarquistes espanyols segons les quals la qüestió nacional era una bandera reaccionària, un "truc" de la burgesia i de l'Església. Les conseqüències d'aquest error foren funestes. Foren el lerrouxisme, l'anarco-sindicalisme, la impotència orgànica de socialistes i comunistes. Els partits polítics burgesos monopolitzaren la vida nacional i la representació de Catalunya davant l'Estat espanyol. I la qüestió nacional catalana serví els interessos de la burgesia i de la clerecia, no pas perquè ella mateixa fos reaccionària i clerical, sinó perquè la classe obrera s'havia equivocat de camp i de camí.

Joan Comorera

Presentació

Aquest número de la Crida Comunista apareix en el moment que es produirà el desenllaç sobre el referèndum de lliure determinació.

Es un número dedicat, principalment a analitzar la conjuntura i a debatre sobre la tàctica.

Tres grans eixos centren l'actualitat política catalana en els últims mesos: (1) l'impacte de la crisi capitalista, (2) la possibilitat històrica d'exercir el dret a l'autodeterminació a Catalunya en una conjuntura marcada per l'amplitud de la mobilització pels drets nacionals i, finalment, però no menys important, (3) la crisi del règim del 78. El tres primers articles de la revista estan dedicats a aquests tres temes.

El quart escrit recull el manifest constituent de la Crida Comunista. El nostre origen es troba en un manifest llançat fa un temps el qual **cridava** a aquelles i aquelles que ens considerem **comunistes** a confluïr amb la finalitat de refer la força comunista a Catalunya. La

creació del grup promotor ha passat per la implicació ferma en la lluita d'alliberament nacional. Aquell manifest ha estat debatut abastament en els darrers mesos. Així, ha donat lloc al document constituent on s'explica què és Crida Comunista i què es proposa fer en un futur. És un document del que ens sentim orgullosos i orgullosos pel moment i la necessitat històrica de la seva consecució. Per nosaltres, és un escrit de constitució que s'assimilaria als documents congressuals de qualsevol organització marxista.

En el segon article es considera que una de les nostres prioritats tàctiques per la campanya del referèndum és la creació d'una plataforma anomenada Comunistes pel SÍ. En el moment de tancar la revista, aquesta plataforma ja ha estat formada. Reproduïrem el seu manifest.

Per acabar, aprofitem la revista per visibilitzar la nostra oferta formativa.

La crisi del capitalisme i l'imperialisme

LA CRISI

Des del 2007 els comunistes sostenim que la crisi econòmica és, en el context de l'imperialisme, una de les més profundes que el sistema ha conegut des del seu naixement.

Posar al descobert els mecanismes fonamentals, estructurals i conjunturals de les crisis capitalistes implica descobrir els trets comuns en totes elles. Desemascarar-los sabent que no són idèntiques. Cada crisi és una combinació de trets generals i de particulars. Aquesta és, precisament, una de les tasques que forma part d'allò de **l'anàlisi concreta de la situació concreta**, sobre la qual Lenin insistia tan.

L'anàlisi dels trets particulars té una enorme importància. Especialment, la té en els moments en què **prosperen "explicacions" que tendeixen a culpabilitzar o despistar les classes treballadores i que solen fer forat, fins i tot, entre gent d'esquerres**. En ocasions, la irracionalitat d'aquestes "explicacions" adquireix una dimensió grotesca. Així, segons alguns, tot ha estat fruit: o d'una estafa, o d'una actuació incorrecta de determinats polítics, o d'un excés de cobdícia o bé de totes aquestes coses alhora.

Nosaltres no dedicarem molt de temps a "denunciar" la cobdícia, ja sigui com a vici o com la forma en què es manifesta aquest vici sota el capitalisme. Tampoc parlarem gaire del capitalisme com a causa de la crisi. **No alimentarem aquesta visió simplista de culpar de manera genèrica al sistema de tot plegat i després "arreglar-ho tot" dient que som anticapitalistes**. Perquè encara que pot ser una posició simpàtica i vàlida com a punt de partida, no explica gairebé res. En els anys 50 també hi havia capitalisme i cobdícia, com n'hi ha ara, i també hi havia motius per ser anticapitalistes. Tot i això, no hi va haver una crisi de les dimensions de la darrera. No és incorrecte vincular la cobdícia i el capitalisme amb les crisis, però són generalitats que no aporten gran cosa al nostre coneixement de la realitat i a la nostra lluita.

Lenin, com Rosa Luxemburg, a diferència de Negri i altres de la seva corda, va entendre que **el desenvolupament desigual del capitalisme significava que no només hi havia una lluita de classe entre els treballadors i els capitalistes** i entre els mateixos capitalistes en els mercats nacionals. També hi ha competència en l'escenari internacional i entre els estats capitalistes que operen en aquest escenari. La lluita pels mercats i els recursos naturals poden tenir un desenllaç militar. Per això Lenin deia que **l'imperialisme és la guerra** i la Primera Guerra Mundial li va donar la raó.

L'element central en l'època de l'imperialisme és, com també va sostenir Lenin, el **capital financer**. No obstant això, aquesta modalitat de capital **no pot**

existir sense el capital industrial ja que és aquest últim el que produeix plusvàlua. El capital bancari s'apropia d'una part d'aquesta plusvàlua, en forma d'interès i quan aquest capital bancari està plenament integrat en el capital financer, també se l'apropia amb forma de dividends i/o d'increment en els preus de les accions (si en el preu de les accions i en els dividends intervenen altres factors).

Després de la Segona Guerra Mundial es van restaurar els grans beneficis gràcies a la destrucció prèvia de capital i el capital financer (com a sumatori del capital bancari i el capital industrial) van prosperar a tot drap. No obstant això, a finals de la dècada de 1960, la taxa de beneficis havia disminuït i aquesta disminució va ser el gran desencadenant de la crisi dels setanta.

Gràcies a la **desvinculació del dòlar de l'or**, esdevingut abans del 70, i de **l'onada de desregulació i globalització**, a la qual es va recórrer com a un dels grans mecanismes per superar la crisi dels 70, el capital financer va poder actuar d'una manera menys limitada. La globalització i el canvi tècnic van permetre als capitalistes moure els seus diners

arreu del món. Ho van fer **reestructurant el sistema productiu i devaluant les condicions salarials, augmentant, així, la massa de plusvàlua.** A la vegada, va poder desenvolupar, en millors condicions, la **seva política de saqueig.**

Les recessions econòmiques globals de mitjans dels 70 i principis dels 80, no només van ser diferents de la del 1929, sinó que també van comportar una destrucció molt menor del valor del capital que durant la Depressió i la Guerra Mundial. Va ser així, per un doble vessant. En primer lloc **no hi va haver una nova guerra mundial.** En segon lloc, es **van aplicar polítiques fiscals i monetàries** per frenar la destrucció del valor del capital a gran escala.

Però, això, va provocar, fins i tot amb la globalització, que la taxa de guany no aconseguís el volum que es va obtenir després de la Segona Guerra Mundial. Aquesta limitació es va intentar compensar amb les retallades d'imposts sobre els guanys de les empreses. El que a la llarga, això **va implicar menys ingressos fiscals i dèficits pressupostaris i endeutament creixents.**

Els governs, per la seva banda, van mirar de gestionar periòdicament l'estancament relatiu **aplicant polítiques que alimentaven una expansió artificial**, a costa d'un major endeutament estatal, de la població i del de les empreses, sobretot, mitjanes i petites. Aquestes polítiques augmenten artificialment el creixement econòmic i la rendibilitat dels grans capitals monopolistes. Però ho fan d'una manera tan insostenible que **genera bombolles que al final acaben esclatant** com va ocórrer al 2006 i 2007.

Per tant, quan parlem de la crisi econòmica actual, no al·ludim genèricament al sistema capitalista. Al·ludim a problemes específics i que no han estat resolts satisfactòriament perquè el sistema funcioni al seu antull. I ho fa produint més i més mercaderies, extraient plusvàlua, acumulant capital i fent malifetes per tots els racons del planeta. Ara bé, el fet que el sistema no funcioni com el capital financer desitjaria, no vol dir que el panorama sigui beneficiós per a les condicions de vida dels explotats pel capitalisme o que el capital financer perdi el control. Tot el contrari. La reducció real en l'ocupació i en els ingressos dels explotats que la crisi ocasiona és enorme! **Això darrer vol dir que si el capitalisme supera la crisi, les penúries s'acabaran?** No, ni de bon tros. El que el capital busca per sortir de la crisi és un nou increment de la taxa de guany i expandir la mercantilització. Heus ací el per què es proposa explotar encara més als treballadors, privatitzar els serveis socials, exercir el seu domini per tots els racons del planeta i eliminar, fins i tot, una part de la població excendent que considera sobrera.

ESTATS UNITS I TRUMP

Davant l'empobriment i les guerres que provoquen una migració en massa i la reacció dels grups racistes i feixistes, que el mateix capital financer ha propiciat, els comentaristes pro capitalistes ara es llancen a la confusió. Veuen que la seva globalització no genera els resultats previstos. **Ressorgeix el fantasma del proteccionisme i el tancament de fronteres.**

La veritat és que **el capital financer mai no ha estat estrictament liberal**, com aparentava la retòrica oficial. Mai no s'ha desvinculat dels seus estats respectius, malgrat que contràriament ho han teoritzat alguns extremistes doctrinaris i, fins i tot, bona part dels socialdemòcrates, conxorxats amb el sistema i colonitzats per la seva ideologia. L'Estat imperialista ianqui, per exemple, ha protegit sempre a la indústria americana, ha utilitzat la seva enorme inversió militar per potenciar la innovació tecnològica i ha emprat aquesta mateixa força militar. La seva presència a tots els racons del món ha servit per **desenvolupar accions de rapinya, en benefici de les grans multinacionals**. Una cosa semblant, però dins dels seus propis límits, ha passat amb el capital financer alemany. Si bé aquest, a més d'usar el seu propi Estat, també ha atiat les institucions de la Unió Europea. Fins i tot, les grans multinacionals forasteres s'han dedicat sempre a demanar els favors als estats dels països on exploten els treballadors i en certa mesura els han colonitzat.

Estats Units com a Estat-nació burgesa és una associació de corporacions que

busquen el màxim enriquiment dels seus accionistes i gerents. Com a estat-nació imperialista està en guerra, almenys econòmicament, amb altres estats-nacions burgeses que també busquen enriquir als seus capitalistes. Aquesta és l'essència d'això que en diuen **"comerç internacional" en l'època de l'imperialisme.**

Ara, els que amb Trump han guanyat les eleccions ens venen a dir que els capitalistes nord-americans ja no es poden permetre el luxe de compartir el mercat mundial com han estat fet fins a dia d'avui. Des d'aquest punt de vista, a partir d'ara el govern nord-americà hauria d'utilitzar el poder estatal per enriquir a les corporacions nord-americanes a costa de les corporacions d'altres països, incloses les dels "aliats" imperialistes. Però, els demòcrates i bona part dels republicans creuen que això no és viable. Els capitalistes americans s'han apropiat durant anys de la plusvàlua produïda no només pels seus treballadors. També l'han extret de la resta de països on han imposat directe o indirectament el seu domini. **Per quin motiu no podrien seguir enriquint-se de**

la plusvàlua generada pels treballadors dels capitalistes industrials no americans? Des del seu punt de vista, Donald Trump ara amenaça amb arruïnar "l'ordre" mundial dels últims 70 anys. Heus ací una de les raons del capital financer europeu per desconfiar de Trump i apostar incondicionalment per les propostes del partit demòcrata.

EL TERRORISME

Avui el centre de l'atenció dels mitjans se centra inqüestionablement en la problemàtica d'un **terrorisme que erròniament tipifiquen d'islamista.** Els vincles entre el terrorisme, l'imperialisme i el capitalisme són importants per entendre els conflictes internacionals i per veure si hi ha alguna possibilitat d'aturar una barbàrie que pot, fins i tot, arribar a ser major que la de la Segona Guerra Mundial.

Aquest aclariment mai no vindrà de la mà dels mitjans de comunicació i dels polítics pro capitalistes. No volen reconèixer que l'actual interpretació extremistista i esbiaixada de l'Islam **s'alimenta d'una reacció primitiva i desinformada de l'imperialisme.**

Paradoxalment van ser **els EUA els qui van finançar i armar terroristes vinculats amb l'Aràbia Saudita**, país el qual donen suport perquè subministra petroli a canvi de dòlars i que, ves per on, no apareix a la llista de prohibició de Trump. Bin Laden no estava a l'Iraq quan l'imperialisme el va envair. Però, el DAESH es va establir allí. Després es va desplegar cap a Síria amb la pretensió de derrotar Assad (que era i és una expressió nacionalista àrab que a la seva manera resisteix a l'imperialisme). **Recordem que John McCain es va reunir amb el líder del DAESH per ajudar a enderrocar Assad.** Sense la resistència del legítim govern de Síria; el DAESH i els seus aliats haguessin guanyat la guerra, com van fer abans en eliminar a Gaddafi.

Les darreres intervencions occidental a l'Afganistan, l'Iraq, Líbia i Síria mostren, de nou, que Lenin encertava en dir que l'imperialisme és la guerra. **Aquesta intervenció és la principal causa d'una part de la migració massiva a Europa, i del posterior augment del racisme.**

Per això, cal entendre que **l'imperialisme prové del desenvolupament desigual dels països**. Les seves forces econòmiques, polítiques i militars es mouen per l'afany de controlar els recursos (especialment, el petroli i els gasoductes) i els mercats. **L'avantatge econòmic dels Estats Units se sustenta fonamentalment en la seva actuació imperial.** Aquesta actuació es torna més perillosa quan el seu poder econòmic pateix fissures.

SÍRIA

La guerra de Síria ha esdevingut un dels grans conflictes internacionals dels darrers temps i **al voltant seu s'ha dividit l'esquerra**. La divisió també la troben en l'esquerra independentista ja que el sector majoritari opta per limitar-se a estimular la solidaritat amb els Kurds i inclús alguns s'han convertit en altaveus de les baixejades pro imperialistes d'Alba Rico.

La primera diferència ja s'evidencia en la tipificació del conflicte. Uns parlen de revolució democràtica (àrab) contra un "dictador". Altres d'una guerra civil. Nosaltres, en canvi, **ho considerem**

una guerra d'agressió imperialista que ha obligat al poble i al seu govern a lliurar una guerra d'alliberament nacional. En aquest sentit, podríem fer un cert paral·lelisme amb l'anomenada guerra civil espanyola que el PCE i el PSUC van considerar com una guerra antifeixista i d'alliberament. El paral·lelisme també es pot fer amb les guerres de resistència que van lliurar Iraq i Líbia i que, tanmateix va passar amb els antifeixistes de l'Estat espanyol, les forces patriòtiques van perdre. En canvi, de moment, sembla que a Síria les forces patriòtiques estan guanyant, **però la victòria no s'ha consolidat del tot i l'imperialisme i Israel no l'accepten.**

En el cas de Síria, també hi ha una altre particularitat important: **la intervenció directa de Rússia sobre el terreny i no es tracta de la Rússia soviètica,** sinó de la que va restaurar el capitalisme. Això també és un pou de malentesos. Pels que creuen que, per una banda, hi ha una revolució; i per l'altra, un dictador, veuen l'acció de Rússia, òbviament, com a contrarevolucionària. Uns altres creuen que l'acció de Rússia comporta que el conflicte esdevingui guerra Inter-imperialista. Per tant, voldrien aprofitar-ho per fer una nova revolució, com va fer Lenin amb la Primera guerra Inter-imperialista Mundial. No aclareixen, però, on son els seus bolxevics. Nosaltres **ho veiem com una actuació que, al cap i a la fi, avor-reix a les forces patriòtiques siria-nes, impedeix el domini absolut dels EUA** i debilita, a la vegada, les seves intencions de rodejar militarment Rússia i Xina.

Iraq, Líbia i Síria, abans de la guerra eren països inserits en la cadena imperialista. Els seus governs no eren, en temes de llibertats i drets socials, precisament exemplars i durant anys s'havien caracteritzat per la submissió al Fons Monetari Internacional i per l'aplicació de polítiques neoliberals. Tot i això, **mantenien una certa independència vers els EE.UU, controlaven part dels seus recursos naturals i combatien, a la seva manera, el sionisme.**

Si pretenem analitzar tots aquest conflictes com si només existís la contradicció burgesia-proletariat, ens perdrem. Si pensem que l'alliberament nacional i l'alliberament social (entès com a implantació del socialisme) van sempre i per art de màgia en el mateix paquet, encara ens perdrem més.

L'Iraq de Saddam Hussein, per exemple, havia mantingut una política repressiva vers els comunistes, havia maltractat als kurds, afavoria a la burgesia local, havia impulsat una guerra fratricida contra l'Iran... i, malgrat tot, quan els EUA van envair Iraq, molts **vam entendre que calia estar al seu costat i el poble de Catalunya es va mobilitzar massivament.** Aleshores, va haver-hi, però, unes peculiaritats conjunturals que van facilitar les coses i que després no s'han repetit: la invasió la va comandar un govern del partit republicà, la burgesia monopolista europea es va dividir i **la socialdemocràcia espanyola es va pronunciar contra la guerra.**

A diferència de **Líbia i Síria la intervenció es va iniciar quan els EUA estaven en mans dels Demòcrates,**

tota la burgesia monopolista europea es va posar el seu costat i també ho han fet els socialdemòcrates i els verds.

En aquestes condicions, tots els mitjans de comunicació s'han dedicat a justificar la intervenció i a criminalitzar a les víctimes. **Els comunistes ens hem quedat aïllats** i l'aïllament s'ha produït en una situació en la que estem dividits i molt debilitats ideològicament. Per aquesta raó, l'acció internacionalista ha recaigut, fonamentalment, sobre les espatlles de petits grups d'activistes mentre que una majoria de l'esquerra mirava cap una altra banda o actuava subsumida pel pensament imperialista dominant.

La lliçó de Síria també ens ha de servir, salvant les diferències, per entendre el conflicte nacional que es dona a la nostra terra. Si ho analitzem tot sobre la base de la contradicció burgesia-proletariat posant a tota la burgesia en el mateix sac, no ens en sortirem. Ara per ara, **no pot haver-hi una direcció proletària del procés, doncs no hi ha un partit comunista de masses**. Malgrat tot, **el procés existeix, les contradiccions nacionals i socials**

existeixen, la mobilització existeix... I, per tant, la construcció del Partit s'ha de fer inserint en aquest procés. A més, fer-ho de manera curosa, sense limitar-nos a veure la superfície i les aparences, com fan els oportunistes, sinó bussejant per les profunditats.

RPD DE COREA

L'escala de tensió cada vegada més gran del conflicte de Corea és una nova derivada en l'actuació imperial bel·licista dels Estats Units. **L'imperialisme no ha paït la derrota militar que va sofrir després de la seva intervenció criminal.** La premsa burgesa i també els mitjans de comunicació de Catalunya amaguen l'origen del conflicte. Presenten l'enfrontament com a fruit de "*la bogeria del President de Corea del Nord*". Venen a dir que la bogeria presidencial és hereditària en aquell país, que sempre passa de pare a fill.

La majoria dels nord-americans, la majoria dels europeus i la majoria dels catalans ignoren les malifetes que l'imperialisme va cometre a Corea. Per això, no acaben d'entendre les conviccions

que porten al poble coreà a donar una importància cabdal a **l'autodefensa**.

Durant un període de tres anys, citant el general Curtis Lemay, cap del comandament aeri estratègic dels EUA sobre la guerra de Corea: **els nord-americans van eliminar "el 20 per cent de la població"**. Per tenir un punt on comparar, val la pena recordar que els nazis en la Segona Guerra Mundial exterminaren el 20 per cent de la població de Polònia. Segons reconeix el propi Lemay, "vam cremar totes les ciutats de Corea del nord."

Ara, la RPD de Corea vol evitar que de nou es prengui foc en els seus camps i les seves ciutats i que s'extermini a la seva població.

VENEÇUELA

L'escenari polític de Veneçuela és ple de confrontacions, gairebé sense treva. L'oposició al procés boliviari està convençuda que aquesta vegada el president Nicolás Maduro no podrà aguantar la situació caòtica que volen seguir instigant.

D'aquí, els assassinats de xavistes tan als carrers com en els seus propis domicilis, els atemptats terroristes a hospitals, a algunes institucions de l'Estat, al transport públic, a diferents centres de proveïment d'aliments, a diverses dependències policials i fins bases militars. Aquestes són unes accions que ja han provocat més de 90 morts.

Les mobilitzacions d'aquesta oposició no poden ser considerades com a pacífiques i en favor de la democràcia tal com ho afirmen els seus representants i els grans mitjans de comunicació. Fins i tot, han robat un helicòpter per atacar amb fusells i granades el Ministeri de l'Interior i la Seu del poder judicial. Això és terrorisme pur i dur.

El seu únic objectiu és l'enderrocament de Maduro per tots els mitjans. Fins i tot, estan preparant l'escenari per provocar una intervenció militar de l'imperialisme nord-americà.

Enmig d'aquesta situació de crisi aguda i de violència generalitzada, el govern boliviari ha cridat repetidament al diàleg i ha impulsat les eleccions per a la

creació d'una Assemblea Nacional Constituent com a sortida no violenta.

Tot indica que Nicolas Maduro es manté ferm, com en el passat es va mantenir Salvador Allende. El seu enderrocament no sembla tan fàcil com ho suposaven els seus detractors veneçolans i internacionals. És més, si l'esquerra revolucionària i tots els progressistes del món no escatimen esforços per solidaritzar-se, de manera concreta, amb el procés bolivarià, **donarem via lliure a la oposició veneçolana i, amb ells, a tots els beneficiaris de l'explotació dels recursos miners i petrolers.**

UCRAÏNA

Sempre hem de tenir en compte que en qualsevol guerra (ja sigui freda o calenta) **no hi ha independència acadèmica, ni mitjans de comunicació neutres, ni organitzacions internacionals de drets humans imparcials.** Hi ha els que estan en un bàndol i els que estan a l'altre.

Els governs i els mitjans europeus i catalans, en el cas de Síria, Corea i Veneçuela, estan en el bàndol de l'OTAN. Això és més cert encara, en el cas d'Ucraïna, ja que es troba en territori europeu.

En descriure el conflicte de Ucraïna solen utilitzar termes manipuladors com els següents: "*forces ucraïneses contra rebels i separatistes recolzats per Rússia*". De fet, el conflicte hauria de ser considerat com una **actuació de resistència de les milícies del Donbass contra les tropes recolzades per els països de l'OTAN.**

El més greu del cas és que aquets mitjans blanquegen als feixistes i a la escòria pro-nazi que va organitzar l'anomenat Maidan, presentant-los com a demòcrates.

CONCLUSIONS

L'economia dominant no té una teoria de les crisis. Les contempla: com esdeveniments aleatoris, o com obstacles al creixement harmoniós sota el capitalisme; o com el resultat de la interferència en la competència i els mercats per part dels governs o els bancs centrals; o com a causa de la imprudència financera i la cobdícia. Aquestes concepcions també han colonitzat a moltes persones d'esquerres. Per això, es tan difícil que l'esquerra majoritària compregui els conceptes marxistes o que accepti els arguments dels que els utilitzem.

L'economia dominant nega la tendència decreixent del guany, la des-proporcionalitat i la sobreproducció. Aquesta última la veu com si únicament afectés a les mercaderies. No entén que, de fet, els marxistes en parlem perquè hi ha sobreproducció de capital (diner, mitjans de producció, mà d'obra explotable i mercaderies). Això és deliberat: **no accepta una teoria que tingui en compte l'explotació laboral.**

El reformistes també cauen en aquest parany. **Es limiten a esperar que el capital suavitzi l'explotació i doni algunes engrunes** provinents dels guanys de productivitat.

La crisi econòmica és un moment canviant de la lluita de classes en

tots el nivells i el seu desenllaç també depèn d'aquesta lluita. Cal, abans de res, localitzar les seves particularitats. No entendre-ho porta a caure en errors i emetre opinions desenfocades. Com és el cas del que ara mateix defensen **els líders de Podemos**, que van dient que només sortirem de la crisi quan millorin els salaris i acabi l'atur. **Proposen, per aconseguir-ho, polítiques de conciliació social** amb les que innocentment volen convèncer als capitalistes "perquè siguin patriotes i es comportin com cal, tractant millor als treballadors".

El capitalisme no sol sortir de la crisi fent concessions gratuïtes a les classes treballadores i ocupant caritativament als aturats. Sol sortir-ne millorant la taxa de guanys. Un cop superada la crisi, la lluita de classes continua i l'objectiu del capital segueix sent l'explotació dels desposseïts i l'espoli.

A diferència de la situació posterior a la Segona Guerra Mundial, **el capitalisme no té la menor intenció de tornar a les concessions vinculades a la democràcia social**. No es que falti riquesa. Doncs, la productivitat no ha deixat de créixer. El problema rau en la forta competència a nivell mundial per apropiarse d'una taxa de benefici que tendeix a la baixa, encara que això va associat a un procés de creixement dels beneficis absoluts dels grans grups financers. El capital fictici empeny al sistema i anima l'activitat productiva. Però la llei del valor, tard o d'hora, s'acaba imposant.

El paper de les anomenades esquerres emergents, difícilment, serà positiu si es

limiten a crear falses expectatives reformistes. En canvi, **serà positiu si contribueixen a tocar a la llaga a les entranyes del capitalisme** actual i aconseguixin que la gent qüestioni aquest sistema.

Que ningú es faci il·lusions: **no hi ha cap camí reformista al socialisme. Això no vol dir que els comunistes no ens impliquem en la lluita de drets i per la defensa i l'ampliació de les conquestes socials**. Però sabem que aquesta lluita i defensa, s'haurà de fer trinxera a trinxera, agrupant el màxim de forces possibles i que, a fi de comptes, les conquestes assolides sota el capitalisme són efímeres ja que a la primera de canvi, el capital, si pot, les reverteix o les subsumeix a la seva pròpia dinàmica.

El terrorisme no és un fet limitat als deliris d'uns quants eixelebrats. Hi ha esdeveniments socials que l'inciten i d'altres que el poden aturar. En la lluita contra el terrorisme, el primer que **cal es reconèixer l'heroisme de mils i mils que combaten el DAESH** sobre el terreny. Així com també, **cal commemorar als mils i mils que ja han mort en combat o com a víctimes d'actes de terrorisme** en els nuclis urbans de Síria i del Líban, entre d'altres indrets. Molts d'aquests combatents i moltes d'aquestes víctimes han estat i són bombardejades per exercits de l'OTAN que volen destruir les infraestructures i desmantellar els seus febles estats. Per una banda, aquets mateixos països capitalistes centrals mantenen estretes relacions comercials amb l'Aràbia Saudita i Qatar. Els hi vénen armament ultramodern. Per altre banda,

el terrorisme actua com un element poderós que genera odi i racisme dividint les classes populars.

A la vegada, és aprofitat pels estats capitalistes per tal **d'endurir els mecanismes de repressió i de control de la població i per criminalitzar la protesta.**

Els esdeveniments internacionals més recents revelen que **la lluita per la pau i la solidaritat internacional segueixen sent una de les tasques principals dels comunistes.** Paradoxalment, la majoria dels que es desentenen de la lluita per la lliure determinació de Catalunya dient que ells son "internacionalistes", després són incapaces de prendre partit davant dels temes internacionals més candents com Síria, Corea, Veneçuela o Ucraïna. Estan esferits de por davant la possibilitat de perdre vots o acceptant les explicacions del pensament hegemònic. En canvi, la nostra intransigència a l'hora de **defensar els drets nacionals de Catalunya va de la mà d'un ferm compromís internacionalista** i d'implicació amb la lluita contra el pensament hegemònic.

La lluita actual i l'exercici del dret a la lliure determinació

Estem en un moment històric en el qual es pot decidir el desenllaç d'aquest gran **moviment nacional i de masses** que s'ha conegut amb el nom de procés. No es tracta de la darrera batalla, però sí de la possibilitat de concloure una fase i inaugurar-ne una altra.

LA LLUITA PEL REFERÈNDUM

Tot i que el debat parlamentari ja s'ha dut a terme i sembla que el compromís, per part del Govern i de la majoria parlamentaria, de fer a l'1 d'octubre el referèndum sobre la independència és ferm, la seva celebració no serà un camí de roses.

El referèndum ha de fer possible l'exercici del dret a la lliure determinació. Aquest és un dret que els comunistes considerem cabdal i la pregunta ha de ser SÍ o NO, com hi ha la intenció de fer. Però, **cal una campanya d'agitació, propaganda, mobilització, debat i conscienciació social per examplar la reivindicació d'aquest dret** i per plantar cara a tots els impediments que imposa el govern central i l'estat monàrquic i oligàrquic i els seus aliats.

El dret a l'autodeterminació és un dret democràtic que s'aplica dins d'un Estat burgès, **amb o sense la seva autorització**. Com qualsevol dret democràtic, l'acaba reivindicant un ventall ampli de forces polítiques interclassistes. Aquesta qüestió es relaciona de ple amb la **política d'aliances dels comunistes**.

UNITAT POPULAR I LLUITA CONTRA L'OPORTUNISME

Mao va resumir els trets característics de l'oportunisme d'esquerra i l'oportunisme de dreta, dient que els primers s'enroquen en una "lluita sense aliança" i els segons s'enroquen en "aliança sense lluita". Aquesta segueix sent una forma útil de resumir alguns dels errors estratègics que cal evitar i per decidir la nostra tàctica.

Com tota campanya de masses, nosaltres ens hem implicat en la lluita pel dret a la lliure determinació, **seguint la política comunista de front popular** (o front unit). Són un modus operandi que tracten d'unir al màxim de forces en contra dels enemics principals que, en aquest cas, eren i són encara tots els que volen impedir el referèndum. Aquesta política es basa en conformar un bloc majoritari per lluitar contra un conjunt de forces minoritàries. Però són molt poderoses perquè poden emprar a favor seu tots els mecanismes i recursos de l'Estat oligàrquic i monàrquic i tots els grans mitjans de comunicació. En contrast, nosaltres tenim la consciència insubornable de saber que ho faran sense treva ni cessions. Si volem que el referèndum sigui una realitat, caldrà parar-los els peus. En aquesta tasca, **els**

comunistes hem d'estar en primera línia de combat.

LA PINÇA

Hi ha una maniobra molt ben trobada per part dels contraris a l'exercici del dret a la lliure determinació que hem de denunciar i apartar del camí. Per una banda, **s'intenta vincular la lluita actual pels drets nacionals exclusivament amb la burgesia nacionalista** amb la pretensió d'allunyar a les classes treballadores d'aquesta lluita. Per l'altre, especialment des del PP, **es diu que tot ho dirigeixen "els radicals de la CUP"**, amb la finalitat d'espantar als sectors més moderats. Malgrat la seva moderació, ara es mobilitzen. Ambdós extrems conformen una pinça malèfica que tergiversa la realitat i vol pinçar a un moviment de masses, certament interclassista, però amb una **innegable component popular**.

Amb paral·lel a la pinça, s'amaga que estem davant de l'exercici del dret a l'autodeterminació i és presenta el referèndum com el referèndum independentista, com el referèndum de Puigdemont, com el referèndum del PDCAT o, fins i tot, com el referèndum del tres per cent. És tot un parany que ha tornat boig a més d'un.

Caure amb aquest simplisme, com cauen algunes persones que es consideren d'esquerrres i, inclús, alguns suposats comunistes. És fer-se el viu, és tergiversar la realitat i és degradar el debat polític.

EL SÍ DELS COMUNISTES

La nostra opció de vot serà SÍ. Aquesta opció per el SÍ la compartirem amb altres corrents ideològics i polítics. **Molts d'elles de marcat contingut burgeses i amb les que tenim diferències insalvables** en temes, de tanta transcendència, com la lluita per la pau a escala mundial, el paper de la UE o la política econòmica, etcètera. Aquestes diferències són el fidel reflex de les diferències entre la República catalana que ells volen i la República catalana i popular per la que nosaltres lluitem.

Considerem infantil i metafísic treure importància a la campanya pel SÍ o, fins i tot, sostenir la neutralitat o oposar-se al referèndum, com suggereixen alguns oportunistes, que diuen no voler contaminar-se ficant a l'urna el mateix vot que posarà determinats sectors reaccionaris i partits burgesos. **En fer-ho se**

situen al costat de l'oligarquia centralista espanyola, que aposta per fer fracassar el referèndum.

Mentre alguns volen apartar a la classe obrera dels grans esdeveniments polítics i socials, nosaltres, pel contrari, **optem per fer-la partícip d'aquests esdeveniments amb la perspectiva de convertir-la en classe dirigent** i eixamplar el seu marc d'aliances.

El nostre SÍ és un SÍ MEDITAT, NÍTID i de COMBAT, coherent amb la nostra lluita per una república popular catalana. Tot i que sabem que aquesta república no s'aconseguirà únicament a través de l'exercici del dret a la lliure determinació ni a través dels vots.

EL SÍ I LA POLÍTICA DE FRONT OBRER

Votar SÍ no ha de comportar cap mena de divisió entre els treballadors catalans ni separar-los de la resta de treballadors de l'estat espanyol, com diuen alguns que presumeixen d'internacionalistes. Qualsevol proposta política parteix d'una situació real de divisió de la classe treballadora, ja que la divisió i la competència és el seu estat "normal" sota el capitalisme. Això passa, fins i tot, amb les vagues estrictament economicistes. Els comunistes intentem unificar a una classe obrera dispersa i dividida, agrupant-la al voltant de les consignes que permeten apropar-la a la seva emancipació, com de la que es compromet en la lluita contra totes les formes d'opressió. I en aquest cas, la manera de fer-ho és agrupant a la classe obrera al votant del

SÍ, un vot que té un contingut alliberador.

Si bé en la lluita democràtica per l'exercici del dret a la lliure determinació **defensem una política de Front Popular**, en el cas de la campanya electoral considerem oportú fer **una campanya amb un caràcter clarament classista i d'esquerres**. Tenim clar, però, que el que **cal combatre l'abstencionisme i el vot negatiu**.

Donarem suport a les plataformes existents, com per exemple "Esquerres per la independència", però, a la vegada, ens hem proposat **agrupar la força comunista** a través d'una plataforma que s'anomena **Comunistes PEL SÍ**. Cridem a tots els comunistes, a tots els partits que es consideren comunistes i que intervenen políticament a Catalunya a participar-hi.

La crisi del Règim del 78

La victòria del SÍ és un oportunitat irrepetible per trencar amb el règim borbònic del 78.

Tenim a les nostres mans la possibilitat de posar la primera pedra per una **revolució democràtica a la resta de l'Estat espanyol**, beneficiosa tant per a la classe obrera catalana, com per a la de la resta de nacions hispàniques.

Si bé les possibilitats de canvi i reconeixement dels drets nacionals dins la monarquia centralista i monopolista espanyola són minses, les potencialitats transformadores de les classes populars de l'Estat espanyol són gegantines i la lluita per la independència del poble de Catalunya es suma a aquestes potencialitats i les alimenta.

El règim de 78 va instaurar una monarquia parlamentària. En aquest sentit **va significar una certa ruptura amb el feixisme**. Però, a la vegada va tenint un **vessant continuista**. El règim va potenciar un sistema de partits, protagonitzat per un partit de dretes i una socialdemocràcia, complementades a Catalunya i al País Basc, per partits de dretes i nacionalistes. Tots s'han reivindicat, a la seva manera, com a partits de centre, i han estigmatitzat les altres opcions situades fora d'aquest centre com a desassenyades. Però de fet, s'ha tractat d'un centre radicalment opressiu que ha aplicat polítiques neoliberals extremes, polítiques extremes de suport a l'OTAN, polítiques extremes de subordinació a la Unió Europea i que ha estat

extremadament corrupte. **Aquest sistema ha entrat en crisi, però és una crisi que s'arrossega i dona un ampli espai de maniobra a les forces del règim** per fer petits canvis i refer l'hegemonia. Un exemple el tenim amb la facilitat amb la que han canviat de monarca, sense que prosperes un moviment republicà d'envergadura. Quelcom similar veiem amb la crisi de la socialdemocràcia: el PSOE ha patit una pèrdua sagnant de vots i, malgrat tot, segueix sent la segona força parlamentària. **La seva pèrdua de pes electoral no ha significat una menor influència del somni socialdemocrata** entre les masses. Per copsar-ho n'hi ha prou llegint les propostes que tenen més èxit entre les anomenades forces polítiques emergents.

La independència de Catalunya, en canvi, sí que té un gran potencial rupturista. Per aquesta raó, considerem que votar SÍ és la millor contribució que els comunistes catalans podem fer als nostres germans de classe de la resta de l'Estat espanyol i per potenciar una autèntica ruptura democràtica amb el règim del 78.

Document constituent de la Crida Comu- nista

Amb la posada en marxa de la **Crida Comunista** al 2016 i 2017, es va veure necessari per part del Grup Promotor tenir un petit document constituent extret del manifest fundacional on es plantegessin els eixos sobre els quals es treballaria fins a l'organització de l'Assemblea d'adherits. Així, reproduïm a continuació aquest document:

1.- Crida Comunista

Els i les promotores de Crida Comunista ens considerem hereves del fil roig català, és a dir, de les lluites populars, plenes de victòries i amargues derrotes, del potent teixit associatiu, del treball per la llengua, de l'autoorganització dels i les treballadores, de l'assemblearisme i la resistència sindical, del combat de les dones de la classe obrera, dels moviments estudiantils, de la solidaritat amb els altres pobles oprimits,

del municipalisme transformador, de la lluita per la completa sobirania del nostre poble, per l'alliberament social i nacional.

Segles de lluita i resistència ens contemplen; de la que en van ser exemple a començaments del segle XX Salvador Seguí i Francesc Layret reivindicant un catalanisme obrerista front el regionalisme conservador de la Lliga, Jaume Compte i el Partit Català Proletari durant la petita Revolució Popular del 1934 - paradigma d'unitat de lluita social i nacional-, o bé Joan Comorera i el PSUC, partit que va ser reconegut com a membre de la Internacional Comunista, única excepció a la norma d'una secció per Estat. Lluita i resistència de la que ha estat exemple també l'Esquerra Independentista, la qual ara recull els fruits de dècades de treball intens mentre continua el seu combat alliberador.

Cal ara, doncs, una nova concreció d'aquest fil en el segle XXI, humil però digne continuació de les lluites mantingudes fins ara, no només a la nostra terra, també cal que aprenem de les experiències socialistes, dels moviments d'alliberació nacional, i del combat popular contra el capitalisme i l'imperialisme arreu del món.

2.- Plataforma d'unificació

Així doncs, els i les filles del fil roig català tenim la ferma convicció de que es necessita una reorganització de l'espai marxista-leninista que tingui com a aposta clara la reivindicació de la independència del país com a via per arribar a la construcció del socialisme, provocant una ruptura democràtica amb l'Estat espanyol i el règim del 78, que va significar la reforma del franquisme per dotar al règim d'una formalitat democràtic-burguesa que li permetés l'acceptació subordinada en els organismes imperialistes com la UE o la OTAN.

3.- República Popular Catalana

Considerem doncs, que al Principat, arran de la sentència del Tribunal Constitucional l'any 2010 contra l'Estatut d'Autonomia (insuficient i a més a més, retallat), que va passar per sobre de la voluntat del poble català expressada via referèndum i ratificació del Parlament de Catalunya i el Congrés dels Diputats, va significar un punt d'inflexió en la societat catalana. En aquesta societat va haver-hi un creixement molt fort de les aspiracions sobiranistes i democràtiques que va desembocar en un moviment popular i de masses amb les grans manifestacions dels anys 2012 a 2015, que per primer cop tenien com a reivindicació central la independència del país. L'amplitud i profunditat d'aquesta lluita obliga a caracteritzar el moment actual, com d'una veritable crisi política general que si bé encara no fa tremolar

les bases del poder burgès, inaugura una situació en què és possible acabar amb molts dels vestigis heretats del franquisme.

És a dir, trobem que, arran del complex i contradictori procés, s'ha generat una escletxa que cal aprofitar per trencar amb l'Estat i construir entre tots i totes la República Popular Catalana, que ha de generar noves dinàmiques per a la classe treballadora.

Contràriament al que sosté una gran part de l'esquerra estatalista, que veu la lluita per la independència com una nosa que cal canalitzar i neutralitzar seguint al poble de Catalunya, nosaltres sostenim que aquesta lluita pot contribuir a una revolució democràtica en el conjunt dels pobles hispànics. Per això creiem que els comunistes catalans, des de la independència política i orgànica, hem d'establir relacions fraternals amb els comunistes i forces progressistes d'altres parts de l'Estat, que se solidaritzen amb la nostra lluita d'alliberament nacional i social i que com nosaltres lluiten, al servei de les classes treballadores, contra l'Estat centralista, oligàrquic i monàrquic espanyol.

Com a comunistes hem d'aprofitar les condicions favorables al canvi i la correlació de forces que s'està produint a Catalunya, i que poden portar a una ruptura democràtica i l'establiment d'una república on les posicions de la classe

obrera i les classes populars es vegin reforçades, reconquerint drets a través d'un procés constituent i popular que culmini les conquestes democràtiques encara pendents de realitzar avui en dia a l'Estat espanyol, com a conseqüència de la reforma, que no ruptura, del règim franquista.

Malauradament, creiem que a la resta de l'Estat espanyol la correlació de forces és menys desfavorable a la superació del règim del 78 i l'Estat oligàrquic es troba enmig d'una ofensiva neoliberal i recentralitzadora que trepitja els drets de les nacions i pobles que formen part de l'Estat. Davant aquest escenari, com a marxistes-leninistes no podem subordinar la qüestió social a la qüestió nacional prioritzant un horitzó a hores d'ara llunyà i utòpic com és la reforma federal o la celebració d'un referèndum pactat, tal com proposen certs sectors i que de fet no feria altre cosa que rentar la cara a la monarquia.

Com a internacionalistes que som, no podem tenir por a un procés d'autodeterminació quan aquest pot significar una oportunitat històrica per fer avançar les posicions de classe, sense oblidar els forts lligams que tenim amb la resta de pobles de l'Estat, que sempre tindran la nostra solidaritat en les seves lluites per l'emancipació social. Com a comunistes catalans, estem convençuts de que l'autodeterminació de Catalunya és avui en dia la millor aportació que les classes populars catalanes poden fer pel canvi a Espanya, obligant a obrir el cadanat de la constitució del 78, trencant l'organització territorial de l'Estat i obrint una escletxa que pot ser aprofitada per l'esquerra dels pobles oprimits.

Per tant, des de la Crida Comunista apostem per un procés revolucionari, ajuntant forces mitjançant la Unitat Po-

pular i aconseguint la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol aprofitant la conjuntura actual i l'oportunitat oberta amb el procés democràtic que viu el país -que cal fer girar a l'esquerra- per arribar a la proclamació de la República Popular Catalana, com aposta estratègica de les classes populars i iniciar la construcció del Socialisme a Catalunya.

4.- Unitat obrera front al capitalisme en crisi

El capitalisme és un sistema inestable. Les crisis estan en el seu ADN i ara n'estem vivint una d'una envergadura brutal. En un primer moment es va intentar negar al caràcter capitalista de la crisi actual, etiquetant-la simplement de crisi financera o presentant-la com una estafa perpetrada per alguns polítics corruptes que no s'havien comportat com calia. Aquesta concepció ha calat entre les masses. L'estafa, l'explotació, la cobdícia i l'enriquiment a costa del treball d'uns altres, és l'habitual sota el capitalisme, hi hagi o no crisi econòmica. El seguiment i evolució de la crisi actual ha de ser una de les prioritats dels marxistes-leninistes. Es tractarà d'una tasca a sumar al seguiment de la conjuntura, o sigui, d'una tasca que forma part d'allò de l'anàlisi concreta de la situació concreta, que Lenin reivindicava com a espina dorsal del marxisme.

6.- La lluita democràtica

Considerem que cal donar suport a tots els canvis progressius dins del sistema, que cal defensar i millorar els drets democràtics i social assolits i que no s'han d'escatimar esforços en aquestes tasques. A la vegada, advertim que el capitalisme no pot ser reformat i convertit en un sistema favorable a les classes treballadores i que totes les conquestes aconseguides sota aquest sistema són efímeres. Tot el sistema té un caràcter classista: és el sistema del capital. Es

basa amb l'explotació del treball i amb l'acumulació de capital. Necessitem un sistema de poder popular, on les classes treballadores siguin les protagonistes i on tots els mals creats pel capitalisme puguin ser finalment desmantellats per posar tot el sistema productiu al servei de les necessitats humanes establint relacions d'igualtat i fraternitat.

7.- L'antiimperialisme

Malgrat que darrerament s'ha volgut definir la situació mundial actual, com la de la globalització neoliberal, per nosaltres segueix sent pertinent caracteritzar-la com la de l'estadi imperialista del capitalisme. Es tracta d'un estadi molt complex i altament contradictori sobre el qual hi ha una gran confusió entre la gent d'esquerra del nostre país, inclòs entre molts dels que es reivindiquen del marxisme. Això té uns efectes altament perniciosos en l'acció solidària de les masses, fàcilment manipulable pel pensament hegemònic. La solidaritat internacional, el combat antiimperialista i la contribució a la revolució mundial, a través del treball per fer prosperar la revolució al nostre país, són tasques de l'activitat dels comunistes, a les que pensem dedicar una bona part dels nostres esforços. Ara mateix, volem expressar la solidaritat internacionalista amb altres pobles oprimits i que lluiten de diverses formes per la seva llibertat, recordant amb força a Veneçuela, Palestina, Síria i les Repúbliques Populars al Donbass.

8.- Països Catalans

Però què passa amb la resta del territori de parla catalana? O quin hauria de ser el marc d'actuació d'aquest espai que reivindiquem? La realitat dels Països Catalans entès com uns lligams culturals, de llengua, d'història comuna... són innegables. Com també és innegable que la realitat política, la consciència social i

nacional, i els ritmes són molt diferents. Llavors, que hem de fer?

Sense dubte, entrem en un altre tema històricament polèmic pel moviment comunista a casa nostra. S'ha de dir que massa fàcilment s'ha caigut en descartar -uns- o defensar -altres- ràpidament un model; o el que és el mateix, sempre hi ha hagut una manca de reflexió, de debat obert i de teorització entre postures. Cal abordar-ho amb valentia i fer una aposta netament marxista i no identitària, de construcció nacional al Principat i als Països Catalans, respectant la llei de desenvolupament desigual en la lluita de classes, que els marxistes hem de conèixer i respectar. Només així es trencaran dinàmiques negatives i es podrà avançar realment en un projecte d'emancipació.

9.- Les CUP i la Unitat Popular

Tot i que queda molt camí per recórrer, és evident que ens els últims anys s'ha avançat en l'articulació i construcció de la Unitat Popular, teixint un moviment potent, ampli i heterogeni, sense perdre combativitat ni l'essència anticapitalista. Ara hi ha nous i majors reptes que caldrà assumir amb valentia, i creiem que l'espai que reivindiquem ha de participar amb força per aportar el millor de nosaltres: treballar la coordinació, el debat i l'enriquiment de les diverses experiències arreu del territori, impulsar les Trobades, fer créixer la influència als barris i zona de l'Àrea Metropolitana, obrir la UP a nous sectors, prioritzar sempre la presència i lluites al carrer i no l'institucionalisme, etc.

Un dels actors cabdals d'aquesta Unitat Popular són des de fa un temps les Candidatures d'Unitat Popular (CUP), que han multiplicat la seva presència a les

institucions -vora de 400 regidors, governant en solitari o en coalició a diversos pobles i ciutats, els 10 diputats al Parlament...- i han donat visibilitat a moltíssimes propostes i programa d'Unitat Popular.

Així doncs, veiem molt necessari reforçar el projecte de la CUP, i que es mantingui com un espai de trobada transversal i anticapitalista, de treball municipalista, de confluència amb altres moviments rupturistes com succeeix a les Candidatures Alternatives del Vallès (CAV), a Badalona, Santa Coloma, etc.

10.- Venim de lluny, i anem més lluny encara

Volem, per tant, ser un espai de confluència de comunistes catalans de procedències diverses que considerem que la lluita d'alliberament nacional i l'emancipació social de les classes treballadores van estretament unides.

Sabem que per fer progressar aquesta lluita, cal un partit proletari català, capaç de garantir la influència de la proposta emancipadora dins de la classe obrera i convertir-la en classe dirigent. Però també sabem que la formació d'aquest partit exigeix una implantació, elaboració política i capacitat de direcció de la lluita de classes en tot el país que per ara nosaltres no tenim. No preveiem que aquest partit hagi de crear-se a partir del nostre únic desenvolupament, sinó des del creixement i la cooperació

de distints nuclis comunistes que avui encara tenen un abast limitat.

Perquè el partit proletari català sigui un fet, és imprescindible comptar amb un nombre important de militants, sortits de la lluita obrera i popular, amb un coneixement sòlid del socialisme científic. Per contribuir-hi, volem posar en marxa diversos mitjans per a l'estudi i difusió del marxisme-leninisme i la reivindicació de la memòria-històrica revolucionària, que sumarem a altres mitjans i iniciatives ja existents.

11.- La línia de masses

Entenem que perquè un comunista sigui un agent eficaç en la transformació real i col·lectiva de la societat no pot romandre al marge del seu entorn. Des d'aquest punt de vista es fa necessari adoptar una orientació social. Això comporta rebutjar el confinament en un gueto o en torres d'ivori. Pretenem participar en la construcció d'un partit proletari capaç de desenvolupar un acció general i això només es pot fer inserint-nos, dins les nostres possibilitats, en el moviment real.

A aquest tipus d'inserció, els comunistes en diem la línia de masses, quelcom que no es pot confondre amb el activisme social, si bé pot ser compatible amb aquest tipus de activisme. Volem ser, doncs, un marc de confluència comunista a peu de carrer, profundament feminista, radicalment democràtic, plural

i que sàpiga beure de totes les tradicions revolucionàries i escoles combatives, un espai allunyat tant del reformisme i l'institucionalisme com de sectarismes i alligonaments, que sigui des de l'exemple i la humilitat com haurem d'aportar i enriquir les lluites populars. Aquesta és la nostra aposta i no ens conformarem amb menys.

12.- Organització

Crida Comunista no és un partit. Tampoc és encara una organització comunista, tot i que desitgem assolir aquesta condició. Som inicialment un moviment que pretén agrupar i organitzar a persones que es consideren comunistes. Donades les condicions actuals del moviment, no podem parlar d'unitat ideològica, política i organitzava. Si que podem fer-ho d'afinitat. Per afinitat ens referim a una actitud semblant pel que fa a l'ideari comunista i la militància. No es tracta de pensar tots i totes igual, sinó de ser capaços de posar-nos d'acord paulatinament a través del debat i l'acció, d'abordar la participació en el grup de manera responsable, compromesa i decidida.

L'afinitat exigeix compartir unes propostes mínimes. Per començar, cal estar d'acord que és millor participar en un grup d'afinitat que actuar individualment !. Els punts que s'exposen en el document inicial i en el manifest constitutiu delimiten l'orientació general del grup i l'actitud militant que s'intenta fomentar. Aquests punts són insuficients.

L'afinitat s'ha de perfeccionar i ampliarà a través del debat i la pràctica.

L'organització bàsica de crida comunista ha de ser el nucli territorial, de barri, localitat, comarca o àmbit intercomarcal i l'organització juvenil. Això de moment encara no és possible. D'aquí que transitòriament ens estructurem en dos àmbits: L'assemblea d'adherits i el grup promotor.

L'assemblea d'adherits serà l'òrgan sobirà de la Crida Comunista. Les seves resolucions seran de caràcter vinculant. Per la seva banda, el grup promotor estarà format per adherits disposats a treballar voluntàriament pel funcionament i la continuïtat de la Crida. El grup promotor té la potestat de convocar l'assemblea d'adherits i l'obligació d'enviar a aquesta les actes de les seves reunions. Les reunions del grup promotor seran obertes als adherits.

Manifest de Comunistes Pel Sí

La revolució socialista pot esclatar, no només arran d'una gran vaga, o una manifestació de carrer, o un motí de famolencs, o una insurrecció militar, o un aixecament colonial, sinó també a conseqüència de qualsevol crisi política, com per exemple el cas Dreyfus, o l'incident de Saverne, o d'un referèndum amb motiu de la separació d'una nació oprimida (...)

V.I. Lenin – La Revolució Socialista i el dret de les nacions a l'autodeterminació

El proper 1 d'octubre està previst que es celebri l'esperat i llargament reivindicat Referèndum d'Autodeterminació a Catalunya, culminació de tot un moviment nacional-popular amb grans aspiracions democràtiques i sobiranistes que porta més de deu anys en marxa, arran dels greuges i polèmiques entorn a l'Estatut, de les contínues sentències del Tribunal Constitucional, de la dinàmica recentralitzadora i repressiva de l'Estat espanyol, i de la negació sistemàtica del dret d'autodeterminació del poble de Catalunya.

Així doncs, hem arribat a un punt de no retorn que definirà sense dubtes el futur

del nostre país d'una manera o una altra, depenent dels propers esdeveniments. Davant aquesta situació històrica i excepcional a casa nostra, els i les comunistes no podem romandre de braços creuats.

Pels nostres drets nacionals i socials

Considerem que a hores d'ara, la defensa activa del dret d'autodeterminació del poble català i dels seus drets nacionals passa invariablement per donar suport i recolzament a la convocatòria del Referèndum, una reivindicació democràtica negada -com d'altres- per l'Estat i que tindrà doncs, un caràcter desobedient i unilateral, en un escenari inèdit fins ara i que conté més que mai, un component revolucionari i de ruptura democràtica que els i les comunistes hem d'aprofitar per elevar el nivell de consciència i resistència del poble de Catalunya. A més, aquesta situació ha donat pas i generat la debilitat més gran des de la transició del tradicional braç polític de la dreta catalana: de l'hegemonia de CiU a la feblesa del PDECat.

Així, per garantir la celebració del Referèndum caldrà encarar-ho amb fermesa, exigint la seva posada en marxa i l'aplicació sense dilacions del seu futur resultat, mobilitzant el màxim de forces per defensar aquest dret i confrontar la campanya repressiva i antidemocràtica de l'Estat, que no cessaran, així com les temptacions del Govern de la Generalitat de fer-se enrere a última hora.

El nostre paper, a més, ha de servir per garantir la independència de classe i evitar la instrumentalització del moviment nacional per part de forces i interessos aliens a la classe treballadora i capes populars, degut a la transversalitat i pluralitat d'aquest referèndum. També ens ha de servir per fer un lligam estret entre les reivindicacions nacionals i socials, convergint en una força imparable de canvi real. Parlem de les lluites sindicals, per un treball digne, amb salaris i pensions que superin la barrera dels mileuristes i que s'incrementin segons la inflació, per eliminar la precarietat laboral i les practiques patronals autoritàries i antidemocràtiques dins l'empresa, per la reducció del temps de treball, per la lluita contra les desigualtats econòmiques i socials generades per l'acumulació de capital, per un habitatge digne, pel feminisme, pels serveis públics amb gestió democràtica pública, per les remunicipalitzacions, per la defensa del territori i el medi ambient, contra la guerra imperialista i per l'acolliment dels refugiats, etcètera.

Pel trencament del règim del 78

L'actual crisi del règim espanyol posa de manifest que ara és a Catalunya on se situa la baula més dèbil de la monarquia, i per tant, on més fort hem de colpejar per aconseguir el seu trencament, obrint també un espai d'oportunitat per altres pobles de l'Estat, pel seu alliberament social i nacional. Aquesta és la millor aportació internacionalista que les classes treballadores podem fer, a més d'estrènyer els llaços solidaris entre pobles.

Ara bé, no hi haurà veritable alliberament ni sobirania nacional si no sortim també de les estructures imperialistes de la Unió Europea, l'euro, i la OTAN, que ens condemnen al deute, la pre-

rietat i la guerra. La lluita contra les polítiques fonsmonetaristes i contra les mesures de la Troika és una condició indispensable per la nostra emancipació nacional i social. La República Catalana pot obrir la porta a la ruptura amb aquestes estructures supraestats i és per això que la oligarquia catalana i espanyola malden perquè no es reixixin els anhels de llibertat del nostre poble.

Per la República Catalana i el Procés Constituent, pel Socialisme

El resultat del Referèndum d'Autodeterminació tindrà més reconeixement internacional i més legitimitat quanta més participació tingui. No podrà endarrerir més el debat per posar les bases de la futura República Catalana. Hem d'evitar una transició buida de continguts socials, amb un esquema agafat mecànicament de l'Estat espanyol -com ja s'ha denunciat més d'una vegada amb el treball de les anomenades estructures d'Estat- i limitat a un simple recanvi d'elits.

El nostre objectiu doncs, serà un Procés Constituent popular, transparent i inclussiu, amb participació de les entitats i col·lectius socials, de l'extensa xarxa d'associacionisme català, per tal de crear un nou país a l'alçada, una República al servei de la classe treballadora. Un procés constituent, capaç, a la vegada, d'incorporar idees innovadores com, per exemple, l'elecció per sorteig d'alguns milers de ciutadans, amb criteris de diversitat, perquè participin en la redacció de la constitució que determini quin es el país que volem.

Finalment, considerem que el SÍ ha de ser el vot tant dels independentistes com el vot d'aquells i aquelles que aposten per una federació o confederació de repúbliques lliures. Només és possible federar o confederar estats que prèviament han aconseguit la seva llibertat i

només és acceptable fer-ho si la federació o confederació constituïda reconeix la lliure determinació com a dret fonamental de totes i cadascuna de les repúbliques que la integren.

Conclusió

Així doncs, amb aquests plantejaments i objectius posem en marxa la plataforma de **Comunistes Pel Sí**, complementària d'altres espais unitaris com Esquerreres per la Independència o els Comitès de Defensa de la República, amb intenció d'entomar de manera unitària aquest nou repte, recolzant el Referèndum i demanant el vot afirmatiu per acabar amb el règim del 78, proclamar la República Catalana, i organitzar a les classes treballadores de la ciutat i del camp, per lluitar pel Socialisme des de la voluntat internacionalista i solidària amb tots els pobles de l'estat, del Mediterrani i del món. Votem Sí des de l'opció europea d'arribar a una Agrupació lliure d'estats que respecti la sobirania, que garanteixi el benestar comú, que aprofundeixi en la democràcia, que treballi per la pau i que planti cara al poder financer i monopolista.

Oferta formativa

Un primer aspecte de la formació d'una militant revolucionària és l'estudi de la teoria marxista. El segon aspecte és la relació entre els coneixements i l'activitat revolucionària. I el tercer aspecte és l'estudi de la conjuntura política. Només així es pot garantir la vinculació entre teoria i pràctica, evitant caure en el teoricisme llibresc o en l'activisme sense brúixola.

El nostre projecte formatiu pretén abastar aquestes tres dimensions. Inclou la possibilitat de fer cursos presencial a qualsevol indret del Principat de Catalunya i també incorpora la possibilitat de fer cursos telemàtics. A continuació exposem el contingut de les sessions inicials:

- ❖ 1. KARL MARX. NOTA BIOGRÀFICA
- ❖ 2. EL MATERIALISME FILOSÒFIC
- ❖ 3. LA DIALÈCTICA
- ❖ 4. LA CONCEPCIÓ MARXISTA DE LA HISTORIA

❖ 5. LA DOCTRINA ECONÒMICA DE MARX

- ❖ La teoria del valor
- ❖ El capital
- ❖ La plusvàlua
- ❖ L'acumulació i el creixement de les diferències socials.
- ❖ Les crisis

❖ 6. LA LLUITA DE CLASSES

Així doncs, anirem informant periòdicament de les classes i cursos de formació que plantegem!

Propietats de la pena

*Assumiràs la veu d'un poble,
i serà la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
et seguirà una polseguera.
I tindràs fam i tindràs set,
no podràs escriure els poemes
i callaràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.
No t'han parit per a dormir:
et pariren per a vetllar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.
Ja no existiran les paraules,
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.
Deixaràs de comptar les síl·labes,
de fer-te el nus de la corbata:
seràs un poble, caminant
entre una amarga polseguera,*

*vida amunt i nacions amunt,
una enaltida condició.
No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.
No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,
iradament, sense pensar
en ninguna posteritat,
com no siga la del teu poble.
Potser et maten o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això son banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res sino s'és poble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricte,
camines decididament.*

Vicent Andrés Estellés

1 d'octubre - Referèndum d'Autodeterminació

**Pels nostres drets nacionals i
socials, pel trencament del Règim
del 78, per la República Catalana i
el procés constituent popular, per
la plena sobirania, pel Socialisme!**

*Som comunistes (con)federalistes i
independentistes, som...*

**comunistes
pel**

SÍ

www.comunistespelsi.com